PREDIKAN FASTLAGSSÖNDAGEN 2018

Lukas 18:31-43

Kärlekens väg

När Paulus ska beskriva vad kärlek är så säger han att den bär allt, den tror allt, den hoppas allt och den uthärdar allt.
Ibland, någon gång i livet, kan vi uppleva att vi är i närheten av den kärleken. Den som får oss att klara av det omöjliga, offra oss för någon annan, tro mot allt förnuft, uthärda stora svårigheter.
Kanske kärleken till våra barn kommer närmast den fullkomliga kärleken, kanske när vi blir så där totalt förälskade i någon människa.
Men för det mesta, om vi är ärliga, är vår kärlek inte alls så osjälvisk. I synnerhet inte förälskelsen, som kan vara nog så egoistisk och självupptagen, och bli ganska jobbig för den som blir föremål för den, om den nu inte är besvarad. Och det är den ju långt ifrån alltid.
Ibland tänker vi kanske att kärlek är att vilja andra väl, och vara allmänt vänlig och välmenande, men när den kärleken ställs på prov och borde övergå i praktisk handling då blir det genast mera motigt. Goda ord och tankar kostar så lite, men goda verk och engagemang kostar betydligt mer. För mycket kanske vi tycker när eftertankens kranka blekhet drabbar oss.
Kärlek är mer än vi kan åstadkomma med våra egna krafter.
Och det är heller inte mänsklig kärlek som är temat idag på fastlagssöndagen. Kärlekens väg är inte vår väg. Kärlekens väg är Guds väg. Till oss och för oss.
Det är Guds kärlek som möter oss i Jesus Kristus.

Ty så älskade Gud världen, skriver Johannes, *att han utgav sin ende son, för att var och en som tror på honom inte ska förgås utan ha evigt liv.*
Gud är kärleken. Gud kan inte vara något annat än kärlek eftersom kärleken är hans väsen.
Det är en kärlek som flödar ut mot allt och alla i hela universum. Det är en kärlek som inte är beroende av gensvar. Den bli inte större eller mindre för att vi besvarar den eller ignorerar den.
Guds kärlek är livets källflöde, från vilken vi alla kommer och alla ska återvända till.
Och den kärleken blir kropp och själ, ansikte och människa i Jesus Kristus.
Under de veckor som nu följer ska han göra sin sista vandring på jorden, den som leder upp till Jerusalem.
Till staden som stenar profeter och dödar dem som Gud sänder till vår hjälp och räddning.
På ett sätt är han bara en i raden av alla dessa sändebud som råkar ut för människors illvilja, småaktighet och hat.
När han berättar för sina lärjungar vad som väntar honom i Jerusalem, borde de kanske inte ha blivit så chockade och oförstående som de blev. De vet ju att Jesus har mäktiga fiender och de vet vad som har hänt med många andra profeter. Den senaste var ju Johannes Döparen som kung Herodes halshögg för bara några år sedan.
Men det är kanske inte misshandeln och Jesu död som är det mest obegripliga. Det är vad som ska hända sedan; han ska uppstå på tredje dagen.

De här två sakerna går liksom inte ihop. Varför ska Jesus behöva lida och död för att sedan uppstå igen?
Vad är meningen med det? Lärjungarna är de första som undrar över det, men inte de sista.
Den frågan har följt kristendomen alltsedan dess. Det är en stötesten för judar och en dårskap för hedningarna, som Paulus skulle skriva till de kristna i Korint.
Korset är ett syndastraff, ett avrättningsredskap för brottslingar.
Och den som ser Jesu kärlek, upplever den dag efter dag i hans omsorg om de små och utstötta, hans botande av sjuka och handikappade, är det näst intill omöjligt att förstå att han kan väcka ett sådant hat och en sådan motvilja, att någon skulle vilja döda honom. Men så blev det. Han blev dödad. Guds kärlek når inte fram till alla.
Det är alltså inte sina egna brott han ska dö för, utan våra.
Han ska dö för att världen inte klarar av hans kärlek.
Även de som dömde honom visste att han inte hade gjort något ont. Hans död beror på dem som dödar honom.
De är blinda, förblindade, liksom vi alla, om inte Gud öppnar våra ögon. För hans kärlek och hans vilja med oss och med världen.
Därför är den blinde mannen som sitter utanför Jeriko när Jesus drar förbi på vägen upp till Jerusalem, en bild av dig och mig.
Blinda för oss själva, blinda för Gud och hans kärlek.
Den blinde mannen längtar efter att få sin syn. Han kanske aldrig har kunnat se, vad vet vi, men om han ändå har det, vet han vad han saknar. Hans längtan är realistisk. Han vill kunna se vad alla andra ser, han vill kunna leva som alla andra, klara sig själv, slippa tigga.

Och han har hört att Jesus kan öppna blindas ögon. Men när Jesus nu ger honom synen tillbaka, så ser han också något mer. Eller rättare sagt, han upplever något mer än att han kan se. Han ser Guds kärlek framför sig. Livs levande, en människa som har rört vid honom, talat till honom, frågat efter vad han vill och slutligen botat honom.
Det är just därför Gud sände sin son till världen, för att vi alla blinda och döva skulle få se honom med våra ögon och höra honom med våra ögon, fysiskt känna hans närhet.
Även om det bara var några få år han levde på jorden så finns ändå hans närvaro kvar. Gud har varit människa och han vill komma oss mänskligt nära. Då som nu.
Det svåra och outhärdliga som hände i Jerusalem är inte det första och enda vi behöver se. Det första och viktigaste är att Jesus förkroppsligar Guds kärlek här och nu.
Han kommer till dig och mig för att dela våra liv; glädje och sorg, lycka och olycka, vardag och helg.
Han kommer till oss för att vi ska se Guds kärlek, som flödar över oss som solens strålar på himlen.
Det enda vi behöver göra är att öppna oss och ta emot.
Amen